

Αριθμός 4192/2015

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΗΣ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΣ

ΤΜΗΜΑ Β΄

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 21 Οκτωβρίου 2015 με την εξής σύνθεση: Α.-Γ. Βώρος, Σύμβουλος της Επικρατείας, Προεδρεύων, ελλείποντος Προέδρου του Τμήματος και σε αναπλήρωση του αρχαιότερου του Συμβούλου, που είχε κώλυμα, Ε. Νίκα, Κ. Νικολάου, Σύμβουλοι, Ειρ. Σταυρουλάκη, Ι. Δημητρακόπουλος, Πάρεδροι. Γραμματέας η Κ. Κεχρολόγου.

Για να δικάσει την από 11 Ιουλίου 2014 αίτηση:

του Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία "ΦΑΡΜΑΚΕΥΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΧΑΪΑΣ", που εδρεύει στην Πάτρα (οδός Φιλοποίμενος αρ. 36-42), το οποίο παρέστη με το δικηγόρο Κωνσταντίνο Ηλιόπουλο (Α.Μ. 5333), που τον διόρισε με απόφασή του ο ως άνω φαρμακευτικός σύλλογος,

κατά της Επιτροπής Ανταγωνισμού, που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Κότσικα αρ. 1 και Πατησίων), η οποία παρέστη με τη δικηγόρο Ρεγγίνα Καρρά (Α.Μ. 19836), που την διόρισε με ειδικό πληρεξούσιο.

Με την αίτηση αυτή ο αναιρεσείων φαρμακευτικός σύλλογος επιδιώκει να αναιρεθεί η υπ' αριθμ. 2/2014 απόφαση του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών.

Η εκδίκαση άρχισε με την ανάγνωση της εκθέσεως της εισηγήτριας, Παρέδρου Ειρ. Σταυρουλάκη.

Κατόπιν το δικαστήριο άκουσε τον πληρεξούσιο του αναιρεσείοντος φαρμακευτικού συλλόγου, ο οποίος δήλωσε προφορικά στο ακροατήριο ότι «παραίτηται του δευτέρου λόγου αναιρέσεως» και, στη συνέχεια, ανέπτυξε και προφορικά τους προβαλλομένους λόγους αναιρέσεως και ζήτησε να γίνει δεκτή η αίτηση, και την πληρεξούσια της αναιρεσίβλητης Επιτροπής, η οποία ζήτησε την απόρριψή της.

./.

Μετά τη δημόσια συνεδρίαση το δικαστήριο συνήλθε σε διάσκεψη σε αίθουσα του δικαστηρίου και

Αφού μελέτησε τα σχετικά έγγραφα
Σκέφθηκε κατά το Νόμο

1. Επειδή, για την άσκηση της υπό κρίση αιτήσεως έχει καταβληθεί το κατ' άρθρο 45 του ν.3959/2011, που παρατίθεται στη σκέψη 7, παράβολο των 500 ευρώ (βλ. τα 1343799, 1343803-6/2014 ειδικά γραμμάτια παραβόλου σειράς Α').

2. Επειδή, με την αίτηση αυτή ζητείται η αναίρεση της 2/2014 αποφάσεως του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών, με την οποία απερρίφθη προσφυγή του ήδη αναιρεσιόντος νπδδ κατά της 545/VII/2012 πράξεως της Ολομελείας της ήδη αναιρεσίβλητης Επιτροπής Ανταγωνισμού, καθ' ό μέρος με αυτήν είχαν ληφθεί σε βάρος του ανωτέρω νπδδ τα κατ' άρθρο 25 παρ. 5 του ν.3959/2011 ασφαλιστικά μέτρα προς προστασία του ανταγωνισμού.

3. Επειδή, σύμφωνα με το άρθρο 12 του ν.3900/2010 (Α'213), με το οποίο αντικαταστάθηκαν οι παράγραφοι 3 και 4 του π.δ/τος 18/1989 (Α' 8), για το παραδεκτό αιτήσεως αναίρεσεως επί διαφοράς, της οποίας το αντικείμενο υπερβαίνει το ποσό των 40.000 ευρώ ή η οποία, ως εν προκειμένω, δεν έχει χρηματικό αντικείμενο, βαρύνεται ο αναιρεσιών να τεκμηριώσει με ειδικούς, ορισμένους και συγκεκριμένους ισχυρισμούς που περιλαμβάνονται στο εισαγωγικό δικόγραφο ότι με καθέναν από τους προβαλλομένους λόγους τίθεται συγκεκριμένο νομικό ζήτημα, ήτοι ζήτημα ερμηνείας διατάξεως νόμου ή γενικής αρχής του ουσιαστικού ή δικονομικού δικαίου, το οποίο είναι κρίσιμο για την επίλυση της διαφοράς που άγεται ενώπιον του Δικαστηρίου, και όχι παραπλήσιο, και ως προς το οποίο είτε δεν υπάρχει νομολογία είτε υπάρχει αντίθεση της σχετικής με το εν λόγω ζήτημα κρίσεως της αναιρεσιβαλλομένης προς νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, η οποία προκύπτει από τις αναγκαίες για τη θεμελίωση του διατακτικού των αποφάσεων αιτιολογίες τους (ΣτΕ 1832,

910/2015, 4458, 3964, 3630/2014 επταμ.). Επομένως, οι ως άνω ισχυρισμοί πρέπει να αναφέρονται όχι σε ζητήματα αιτιολογίας συνδεδόμενα με το πραγματικό της κρινομένης υποθέσεως, αλλά αποκλειστικά στην ερμηνεία διατάξεως νόμου ή γενικής αρχής, δυναμένη να έχει γενικότερη εφαρμογή, ανεξαρτήτως εάν αυτή η ερμηνεία διατυπώνεται στην μείζονα ή στην ελάσσονα πρόταση του δικανικού συλλογισμού της αναιρεσιβαλλομένης (ΣτΕ 3008, 3010-11/2013, 1013-15, 1913, 1708, 1827/2014, 1282-3/2015).

4. Επειδή, η ανωτέρω διάταξη του άρθρου 12 παρ. 1 του ν. 3900/2010 υπαγορεύθηκε ιδίως από την ανάγκη αποσυμφορήσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας από μεγάλο αριθμό αναιρετικών δικών, στις οποίες δεν τίθενται σοβαρά νομικά ζητήματα ή τίθενται ζητήματα ήδη επιλυθέντα, ο επιλεγείς δε από το νομοθέτη κανόνας απαραδέκτου της παρ. 3 του άρθρου 53, όπως ισχύει, εναρμονίζεται με την κύρια αποστολή του Συμβουλίου της Επικρατείας ως ανωτάτου δικαστηρίου, συνισταμένη στη διασφάλιση της ενότητας της νομολογίας της διοικητικής δικαιοσύνης. Ενόψει και του ότι η θέσπιση του ως άνω απαραδέκτου δεν αποκλείει μελλοντική μεταβολή της νομολογίας επί μεταβολής των συνθηκών, υπό τις οποίες εδόθη συγκεκριμένη ερμηνεία, ή τροποποίησης των εφαρμοστέων διατάξεων, η ανωτέρω διάταξη δεν αντίκειται στο άρθρο 20 παρ. 1 του Συντάγματος, εφ' όσον υφίσταται τελεσίδικη κρίση δικαστηρίου της ουσίας και διαφυλάσσεται, κατ' αυτόν τον τρόπο, το δικαίωμα παροχής έννομης δικαστικής προστασίας, ούτε στα άρθρα 26 παρ.1 και 93 του Συντάγματος περί της αρχής της διακρίσεως των εξουσιών και της οργανώσεως και δικαιοδοσίας των δικαστηρίων της χώρας, αντιστοίχως, ούτε στο άρθρο 95 παρ.1 περ. β' του Συντάγματος περί κατοχυρώσεως της αναιρετικής αρμοδιότητας του Συμβουλίου της Επικρατείας, ούτε στο άρθρο 6 παρ. 1 της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, που κυρώθηκε με το ν.δ.53/1974 (Α' 256), δεδομένου ότι η αμετάκλητη επίλυση των διαφορών σε σύντομο χρονικό διάστημα είναι

σύμφωνη προς τις επιταγές του άρθρου αυτού (ΣτΕ 3111, 1832, 1987/2015 επταμ., 443/2015, 2428, 1827, 1582, 1303, 1372, 1245/2014, 4578, 4474, 3799, 2582/2013, 4439/1012 επταμ., 4987/2012). Εξάλλου, όπως έχει δεχθεί το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, λόγω της ιδιαίτερης φύσεως του αναιρετικού δικαστηρίου, οι προϋποθέσεις προσβάσεως σ' αυτό μπορεί να είναι περισσότερο αυστηρές (βλ. απόφ. της 19-12-1997, υπόθ.155/1996/774/975, Brualla Gómez de la Torre κατά Ισπανίας, σκ.38). Επομένως, οι περί του αντιθέτου ισχυρισμοί του αναιρεσείοντος είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι.

5. Επειδή, με την αναιρεσιβαλλομένη πιθανολογήθηκε ότι συγκεκριμένες ενέργειες του αναιρεσείοντος Συλλόγου, συνιστάμενες, ιδίως, σε ομόφωνη απόφαση της Γενικής Συνελεύσεως του γνωστοποιηθείσα στο σύνολο των μελών του, «συντονίζουν με αντιανταγωνιστικό τρόπο την επιχειρηματική συμπεριφορά των μελών του [και τα] παρακινούν να μην διαθέτουν τα προϊόντα προμηθευτριών εταιρειών που δεν συνεργάζονται αποκλειστικά με τα φαρμακεία». Ως εκ τούτου, πιθανολογήθηκε, περαιτέρω, ότι τίθεται ζήτημα «αντιανταγωνιστικής συμπίεσης με σκοπό τον περιορισμό και έλεγχο της διαθέσεως των σχετικών προϊόντων» και, συνακολούθως, παραβάσεως του άρθρου 1 παρ. 1 του ν.3959/2011 περί απαγορεύσεως, μεταξύ άλλων, αποφάσεων ενώσεων επιχειρήσεων με αντικείμενο ή αποτέλεσμα τον περιορισμό του ανταγωνισμού μέσω ελέγχου της διαθέσεως των προϊόντων.

6. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση προβάλλεται ότι «ως ουσιώδεις τύποι της διαδικασίας που αφορούν την προστασία των διαδίκων, την εύρεση της αντικειμενικής αλήθειας και την εξασφάλιση του ελέγχου της δικαστικής αποφάσεως, νοούνται και η μη λήψη υπ' όψιν από το δικαστήριο νομίμως προσαχθέντων και επικληθέντων αποδεικτικών μέσων καθώς και η μη λήψη υπ' όψιν ουσιωδών ισχυρισμών», ότι «ως τέτοια πλημμέλεια νοείται η έλλειψη πλήρους, σαφούς και εμπειριστωμένης

αιτιολογίας ή η πλημμελής ή με αντιφάσεις διατύπωση της αιτιολογίας της αποφάσεως» και ότι «τον πρώτο λόγο αναιρέσεως συνιστούν τα 11 σημεία που ανωτέρω αναπτύχθηκαν». Στο αντίστοιχο, όμως, χωρίο του δικογράφου της κρινομένης αιτήσεως απλώς επαναλαμβάνονται λόγοι προσφυγής κατά της ένδικης πράξεως της Επιτροπής Ανταγωνισμού, συνιστάμενοι, μάλιστα, σε μη λήψη υπ' όψιν συγκεκριμένων πραγματικών περιστατικών και σε ανεπαρκή, συνακολούθως, αιτιολογία της ως άνω πράξεως. Περαιτέρω, προβάλλεται ότι η αναιρεσιβαλλομένη κατέλιπε αναπάντητο λόγο προσφυγής περί υπάρξεως αντιφατικών αιτιολογιών στην προαναφερθείσα πράξη της Επιτροπής Ανταγωνισμού, ότι, σε σχέση με την στοιχειοθέτηση του όρου «απόφαση ενώσεως επιχειρήσεων» στην συγκεκριμένη περίπτωση, «ουδόλως η Επιτροπή Ανταγωνισμού, η οποία φέρει το βάρος αποδείξεως, απέδειξε ότι υπήρχε...πρακτική κατά το παρελθόν να ακολουθούν τα μέλη του [αναιρεσειόντος] τις απλές συστάσεις αυτού» και ότι, συνακολούθως, μη νομίμως στην απόφαση του δικαστηρίου της ουσίας «δεν υπάρχει ούτε μια λέξη, η οποία να παραπέμπει σε δεσμευτικότητα ή σε απειλή για επιβολή κυρώσεων». Προς θεμελίωση του παραδεκτού των ως άνω λόγων αναιρέσεως προβάλλεται ότι δεν υπάρχει νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας «για τα ζητήματα που γεννώνται στο πλαίσιο της αντιδικίας αυτής». Ανεξαρτήτως, όμως, του ορισμένου ή μη της προβολής, με το περιεχόμενο αυτό, του ως άνω ισχυρισμού καθώς και της παραιτήσεως ή μη του αναιρεσειόντος από τον δεύτερο, ως άνω, λόγο αναιρέσεως, με το σύνολο, πάντως, των παρατεθέντων στην προηγούμενη σκέψη λόγων αναιρέσεως ουδόλως αμφισβητείται η έννοια συγκεκριμένων κανόνων δικαίου αλλά πλήττεται, στην ουσία, μόνον η γενομένη από το δικάσαν διοικητικό εφετείο υπαγωγή σε αυτούς των πραγματικών περιστατικών της επίδικης υποθέσεως με ευθεία αναφορά σε ζητήματα ορθότητας, πληρότητας και επάρκειας της αιτιολογίας καθώς και κακής εκτιμήσεως του αποδεικτικού υλικού σε σχέση με τη στοιχειοθέτηση της επίμαχης παραβάσεως στο

πρόσωπο του αναιρεσειόντος. Επομένως, εφ' όσον το αναιρεσίειον δεν θέτει ενώπιον του Δικαστηρίου νομικό ζήτημα περί την ερμηνεία κανόνα δικαίου, όπως αβασίμως το πρώτον με το υπόμνημα μετά την συζήτηση προβάλλει, αλλά περί την εφαρμογή του στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν συντρέχουν οι δικονομικές προϋποθέσεις παραδεκτού, κατ' άρθρο 12 του ν.3900/2010, της υπό κρίση αιτήσεως αναιρέσεως, η οποία, κατά το αντίστοιχο μέρος, είναι απορριπτέα ως απαράδεκτη.

7. Επειδή, ο ν.3959/2011 «Προστασία του ελεύθερου ανταγωνισμού» (Α' 93) ορίζει, στο άρθρο 30, ότι «1. Οι αποφάσεις της Επιτροπής Ανταγωνισμού υπόκεινται σε προσφυγή ενώπιον του Διοικητικού Εφετείου Αθηνών...» και στο άρθρο 45, υπό τον τίτλο «Τέλη», ότι «1...2. Η προσφυγή, η αίτηση αναίρεσης,... που ασκούνται σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος νόμου στα διοικητικά δικαστήρια ... συνοδεύονται, με ποινή το απαράδεκτο αυτών, από γραμμάτιο καταβολής παραβόλου πεντακοσίων ευρώ. ... Από την υποχρέωση αυτή απαλλάσσεται το Δημόσιο». Εξ άλλου, σύμφωνα με την παρ. 4 του άρθρου 28 του ν. 2579/1998 (Α' 31), «Οι διατάξεις των άρθρων 11 του κανονιστικού διατάγματος της 26 Ιουνίου – 10 Ιουλίου 1944 "Περί Κώδικος των νόμων περί δικών του Δημοσίου" και 22 παρ. 4 του ν. 1868/1989 (ΦΕΚ Α' 230), έχουν εφαρμογή και επί των νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου... Τα πρόσωπα αυτά απαλλάσσονται, όπως και το Δημόσιο, από την υποχρέωση καταβολής οποιουδήποτε παραβόλου, τέλους, ενσήμου ή εισφοράς για την άσκηση ή την εκδίκαση αγωγών, ενδίκου μέσου ή βοηθήματος, ή για τη διενέργεια οποιασδήποτε δικαστικής ή διαδικαστικής πράξης, ενώπιον όλων των δικαστηρίων ή δικαστικών ή άλλων αρχών». Τέλος, σύμφωνα με το άρθρο 285 του κυρωθέντος με το ν.2717/1999 (Α' 97), «1. Από την έναρξη της ισχύος του Κώδικα καταργείται κάθε γενική ή ειδική διάταξη η οποία αναφέρεται σε θέμα ρυθμιζόμενο από αυτόν. 2. Κατ' εξαίρεση, διατηρούν την ισχύ τους οι δικονομικού περιεχομένου διατάξεις: α)... ζ) των παρ. 4... του άρθρου 28 του ν. 2579/1998».

8. Επειδή, η προπαρατεθείσα διάταξη του άρθρου 45 του ν. 3959/2011, με την οποία, άλλωστε, επαναλαμβάνεται, κατ' ουσίαν, η προϋπάρχουσα του ν. 2579/1998 αντίστοιχη ρύθμιση του άρθρου 31 παρ. 2 του ν. 703/1977 (Α' 278), επιβάλλει, για το παραδεκτό προσφυγής ασκηθείσης επί υποθέσεων ανταγωνισμού κατά σχετικών πράξεων της Επιτροπής Ανταγωνισμού, την καταβολή ειδικού παραβόλου ύψους 500 ευρώ, εξαιρώντας από την υποχρέωση αυτή μόνον το Δημόσιο, όχι, όμως, και τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου. Επομένως, η ως άνω διάταξη του ν. 3959/2011 υπερισχύει, αφ' ενός ως ειδικότερη αφ' ετέρου ως μεταγενέστερη, εκείνης του άρθρου 28 του ν. 2579/1998, η οποία απήλλασσε από την υποχρέωση καταβολής παραβόλου τόσο το Δημόσιο όσο και τα νομικά πρόσωπα δημοσίου δικαίου.

9. Επειδή, με την υπό κρίση αίτηση προβάλλεται ότι κατ' ασφαλή ερμηνεία της διατάξεως του άρθρου 45 του ν.3959/2011 κρίθηκε με την αναιρεσιβαλλομένη ότι το αναιρεσείον νομικό πρόσωπο δημοσίου δικαίου όφειλε, για το παραδεκτό της ένδικης προσφυγής του, παράβολο 500 ευρώ. Ενόψει του ότι, κατά τα βασίμως προβαλλόμενα, δεν υπήρχε επί του νομικού αυτού ζητήματος νομολογία του Συμβουλίου της Επικρατείας, ο υπό κρίση λόγος αναιρέσεως είναι μεν παραδεκτός, απορριπτέος, όμως, ως αβάσιμος, κατά τα εκτεθέντα στην προηγούμενη σκέψη.

10. Επειδή, ενόψει των ανωτέρω, η υπό κρίση αίτηση είναι απορριπτέα στο σύνολό της.

Δια ταύτα

Απορρίπτει την αίτηση.

Διατάσσει την κατάπτωση του παραβόλου.

Επιβάλλει στον αναιρεσείοντα φαρμακευτικό σύλλογο τη δικαστική δαπάνη της Επιτροπής Ανταγωνισμού η οποία ανέρχεται στο ποσό των τετρακοσίων εξήντα (460) ευρώ.

Η διάσκεψη έγινε στην Αθήνα στις 2 Νοεμβρίου 2015 και η απόφαση δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση της 25ης του ιδίου μήνα και έτους.

Ο Προεδρεύων Σύμβουλος

Η Γραμματέας

A.-T. Βώρης

Κ. Κεχρολόγου